

Editorial

¿En que momento deixamos de ver o mar como algo propio? ¿Quedou como pano de fondo, como valor engadido para vender un piso con vistas?

Bueu segue a ser un pobo mariñeiro, pero a cada paso esa relación parece máis feble. No tocante ao traballo, porque o sector primario se ve desprestixiado nunha sociedade que mira cara á vida nas cidades e un futuro tecnolóxico, pero tamén porque a capacidade de navegar como parte do tempo de lecer non está afianzada como unha opción para a xuventude; é algo que hai que propiciar porque chatear nunha gamela ten infinitas posibilidades... (moitas máis, seguramente, que o chateo na rede virtual).

Se non se coñece o mar, toda a superficie parece infinita; se non se nomean os baixos, as rochas, os penedos da costa que serven para orientarnos... Porque estas rías teñen tamén a súa microtoponimia, que desaparece se non se transmite, mentres se voga, mentres se mira para o fondo. Os nomes tamén morren se consideramos o mar só como un asunto de turistas e mariñeiros; pasaría como en terra, que os nomes das leiras desaparecen a medida que aparecen novas urbanizacións. O cemento acaba co minifundismo.

Neste número da revista preséntase o labor das diversas asociacións que posibilitan a continuidade nas xeracións que aprenden os diversos xeitos de achegarse ao mar.

O director de cine Jaime Rosales dicía que non podemos deixar todas as decisións importantes nas mans dos políticos. Debemos ser os cidadáns os que recuperemos a posibilidade de definir coma son as nosas vidas. E neste contexto cremos que o estaleiro de Purro é unha das últimas oportunidades de manter a relación co mar e que debe sobrevivir rehabilitado e dignificado. Porque tamén cremos que a cultura non é un parque temático e que se transmite mediante o traballo, o oficio ou as palabras aplicadas na manipulación da madeira, non só nas palabras escritas na cartela dun museo.

Vendo traballar, participando no lugar onde se traballa, aprendemos da nosa cultura; non pode esconderse toda a actividade produtiva no patio de atrás, nos polígonos industriais.

O mar non pode ser o fondo dunha imaxe ideal, dicía Marcial Gondar nun ciclo de conferencias sobre a paisaxe no Consello da Cultura Galega; non pode ser só o momento en que convertemos a paisaxe nun obxecto colocado nun marco (da nosa ventá quizás) pois nese momento deixamos de sentir que pertencemos a esa xeografía e dalgún xeito rachamos co vínculo que cada xeración renovou ao seu xeito.

Os clubs e asociacións de Bueu, que traballan día a día mantendo unha relación co mar, son a sociedade que se organiza para ofrecerlles múltiples oportunidades aos novos que queren achegarse aos deportes de vela, mergullo, remos, pesca, windsurf, esquí acuático...; pero tamén a recuperación dos vellos oficios nos que a textura da madeira ten un significado. Logo, temos que aprender por que se escolleron árbores con formas curvas e a coñecer as vetas, e por que se lle deu tempo á madeira para secar, para curar.

Esta revista é un xeito máis de amosar que non só as madeiras e o mar son organismos vivos. Hai moitos xeitos de dialogar con eles, sen cemento de por medio.

